

TRADE MARK
Heineken®

SPONSORUJE

Open'er Festival

MUSIC & ARTS

VIDEO KILLED THE RADIO STAR

MUZEUM
sztuki
nowoczesnej
w warszawie

M

Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie na Heineken Open'er Festival 2012

Museum of the Modern Art in Warsaw at the Heineken Open'er Festival 2012

Gdynia, Lotnisko Kosakowo

www.artmuseum.pl

4-7 LIPCA

4TH-7TH JULY

2012

KONCEPT WYSTAWY

Multimedialna wystawa Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie na tegorocznej edycji Festiwalu Open'er przygląda się związkom muzyki i sztuk wizualnych, kładąc akcent na muzykę popularną widzianą okiem sztuki wideo. W zaadaptowanym na przestrzeń muzealną bunkrze na gdyńskim lotnisku festiwalowicze będą mogli przyrzeć się muzyce obudowanej warstwą wizualną oraz odczytać rozmaite skojarzenia i estetyczne możliwości płynące z połączenia muzyki i ruchomego obrazu.

Wystawa prezentuje najciekawsze prace i instalacje wideo z ostatnich dziesięciu lat, a także wybór teledysków robionych przez znanych artystów sztuk wizualnych dla zaprzyjaźnionych z nimi grup. Unikalne klipy Kim Gordon, Harmony Korine czy Richarda Kerna dla Sonic Youth, Charlesa Atlasa dla Antony and the Johnsons, Jeremy'ego Dellera dla Manic Street Preachers oraz Braci Chapman dla PJ Harvey ukazują obszar wspólny i zbliżenie muzyki rockowej oraz środowiska artystycznego od początku lat osiemdziesiątych do współczesności.

Artyści wizualni biorący udział w wystawie podejmują dialog z muzyką popularną, traktując ją jako formę komunikacji oraz fenomen kultury masowej. Wzlot i upadek legendy MTV na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, pojawienie się zjawiska clubbingu oraz kult muzyków-celebrytów stają się przedmiotem refleksji oraz punktem odniesienia do realizacji artystycznych strategii.

Wystawa pokazuje, jak artyści bawią się dokumentalną formą reprezentacji subkultur młodzieżowych (Mark Leckey) oraz manipulują materiałem wideo w oparciu o ścieżkę dźwiękową (Anri Sala, Jonathan Horowitz). Szczególne miejsce w ramach wystawy zajmują interwencje w konwencję mainstreamowego teledysku (Deimantas Narkevičius, Wilhelm Sasnal, Anna Molska, Anna Zaradny). Podejmując dyskusję z kliszą wideoklipu, artyści tworzą nowe znaczenia. Teledysk jako forma filmowa z podkładem muzycznym staje się nie tyle próbą wizualizacji utworu muzycznego, co koniem trojańskim, za pomocą którego artyści przemycają własne wartości, skojarzenia, osobistą poetykę.

Tytuł wystawy został zainspirowany utworem *Video Killed the Radio Star* zespołu The Buggles, pierwszym teledyskiem wyemitowanym przez stację MTV w 1979 roku. Tekst piosenki stanowi punkt odniesienia do zmian w technologii, jakie dokonały się w mediach w latach osiemdziesiątych i ich wpływu na dominację obrazu we współczesnej kulturze wizualnej. Wystawa Muzeum Sztuki Nowoczesnej wpisana w kontekst festiwalu muzycznego nie tylko śledzi związki między sztukami wizualnym a muzyką, ale i umożliwia konfrontację niekiedy hermetycznych prac artystów wideo z 60-tysięczną publicznością Open'era.

Natalia Siewlicz

CONCEPT

The multimedia exhibition presented by the Museum of Modern Art in Warsaw at this year's edition of the Open'er Festival observes the liaisons between music and visual arts with a focus on pop music as seen through the prism of video art. Adapted for an exhibition space, the bunker at the Gdynia Airfield will provide the festival crowd with the opportunity to explore music alongside its visual layer and to grasp varied references and aesthetic potential stemming from the marriage of music and moving image.

The exhibition features some of the most engaging works and video installations from the last decade, accompanied by an array of music videos made by renowned visual artists for their music industry peers. The unique music videos by Kim Gordon, Harmony Korine or Richard Kern for Sonic Youth, Charles Atlas for Antony and the Johnsons, Jeremy Deller for Manic Street Preachers and the Chapman Brothers for PJ Harvey bear testimony to the rapprochement between rock music and the artistic milieus as well as demonstrate their common ground, spanning from the early eighties to the present day.

The visual artists participating in the exhibition enter into dialogue with pop music, regarded as a form of communication and a phenomenon of mass culture. The rise and fall of the legend of MTV at the turn of the eighties and the nineties, the emergence of clubbing as a phenomenon, and the cult of celebrity musicians become the subject of reflection and the point of departure for putting artistic strategies into practice.

The exhibition makes manifest the games that the artists play with the documentary form of youth subcultural representation (Mark Leckey), and the way how they manipulate video material according to the soundtrack (Anri Sala, Jonathan Horowitz). A special place in the frame of the show is reserved for interventions into the mainstream music video format (Deimantas Narkevičius, Wilhelm Sasnal, Anna Molska, Anna Zaradny), where the artists generate new meanings by challenging the music video cliché. Music video as a film form with a soundtrack appears here not so much as an attempt at visualising music, but rather as a Trojan horse, with which the artists can smuggle their own values, references and personal poetics.

The title of the show borrows from the piece *Video Killed the Radio Star* by The Buggles, the first music video ever aired on MTV in 1979. The lyrics address the technological advancement in the media of the eighties and its impact on the prevalence of the image in contemporary visual culture. Sitting comfortably in the context of the music festival, the exhibition presented by the Museum of Modern Art not only traces the liaisons between music and visual arts, but also offers the opportunity of confronting the featured artists' works, some of them considerably hermetic, by the broad audience of sixty thousand guests to the festival.

Natalia Siewlicz

JONATHAN HOROWITZ
THE SOUL OF TAMMI TERREL

2001
Dwukanałowa instalacja wideo 4'24"

W dwukanałowej instalacji wideo *The Soul of Tammi Terrel* muzyka podlega procesowi mitologizacji na przestrzeni trzech wymiarów – życia, śmierci i filmowej fikcji. Tammi Terrel, popularna gwiazda muzyki soul, która zmarła w wyniku raka mózgu w wieku 24 lat, pojawia się na ekranie lewego monitora, śpiewając utwór „Ain't No Mountain High Enough” w duecie z Marvinem Gaye. Na monitorze obok widzimy scenę z filmu *Mamuśka (Stepmom)*, współczesnego melodramatu, w którym odtwórczynie głównych ról, Julia Roberts i Susan Sarandon, śpiewają tę samą piosenkę. Ta konwencjonalna amerykańska feel-good-song ma za zadanie podnieść na duchu zarówno widza, jak i główną bohaterkę, która w filmie, podobnie jak Tammi Terrel, jest śmiertelnie chora na raka. Horowitz dotyka wielu wątków, od współzależności tożsamości białej i afro-amerykańskiej po kreację substytutów rzeczywistości w kinie i świadomości kulturowej. Artysta wskazuje na niestabilność granicy między kopią a oryginałem utworu, który śpiewany jest z playbacku przez każdego z bohaterów instalacji.

Jonathan Horowitz (ur. 1966) jest jednym z najważniejszych artystów sztuk wizualnych sceny nowojorskiej. Tworzy wideo, rzeźby, instalacje dźwiękowe i fotografie, w których poddaje krytyce świat popkultury, celebrytów i polityki. W swoich pracach wideo artysta manipuluje materiałem *found footage* z mainstreamowych programów telewizyjnych i hollywoodzkich megaprodukcji, odnosząc się do zbiorowych kodów kulturowych, które organizują naszą wyobraźnię i mają wpływ na nasz odbiór technologii i mediów.

JONATHAN HOROWITZ
THE SOUL OF TAMMI TERREL

2001
2-channel video installation, 4'24"

The Soul of Tammi Terrell explores the Hollywood convention of employing nostalgic pop songs in movies. In two scenes from the movie *Stepmom*, characters lip-synch to Marvin Gaye and Tammi Terrell's rendition of "Ain't No Mountain High Enough." Susan Sarandon's character dies prematurely from cancer, as did Tammi Terrell in real life. In relating the practices of "covering" songs in music and appropriating imagery in art, Horowitz raises different issues regarding authorship and race.

Jonathan Horowitz (1966) is a New York based artist working in video, sculpture, sound installation, and photography. Horowitz critically examines the cultures of politics, celebrity, cinema, war, and consumerism. From found footage, Horowitz visually and spatially juxtaposes elements from film, television, and the media to reveal connections and breakdowns between these overlapping modes of communication.

Jonathan Horowitz
The Soul of Tammi Terrel
2001

Dwukanałowa instalacja wideo 4'24"
Dzięki uprzejmości artysty,
Sadie Coles HQ i Gavin Brown's Enterprise

Jonathan Horowitz
The Soul of Tammi Terrel
2001

2-channel video installation, 4'24"
Courtesy of the artist,
Sadie Coles HQ, Gavin Brown's Enterprise

MARK LECKEY
FIORUCCI MADE IT HARDCORE

1999
Projekcja jednokanałowa, 15'

Nakręcony metodą samplingu na bazie archiwalnych materiałów film Marka Leckey'a prezentuje szeroki wachlarz zachowań ludzi biorących udział w clubbingu w Wielkiej Brytanii. Film ukazuje fenomen hedonistycznej subkultury młodzieżowej opartej na całonocnych imprezach, na rytualności hipnotyzującego transu i iluzji ekstazy wspólnoty. Wraz ze zmieniającymi się gatunkami muzycznymi, od amfetaminowych podrygów w rytm northern soul lat siedemdziesiątych po pełne ecstazy kluby rave z muzyką acid house w późnych latach osiemdziesiątych, Leckey zwraca uwagę na ulotność chwili i przewartościowanie stylów, nie tylko w muzyce, ale i wizualnej warstwie kodów subkulturowych. Tytuł pracy nawiązuje do sportowej marki Fiorucci, modnego atrybutu „elit” alternatywnego clubbingu oraz angielskich kibiców piłkarskich w latach osiemdziesiątych.

Mark Leckey (ur.1964) brytyjski artysta wizualny, tworzy rzeźby, prace dźwiękowe i instalacje wideo, które odzwierciedlają jego zainteresowanie różnymi aspektami kultury brytyjskiej, a zwłaszcza undergroundem sceny klubowej. Uczestniczył m. in. w wystawach „Century City” (2001) w Tate Modern i „Crash!” (1999) w londyńskim ICA. Jest laureatem Nagrody Turnera w 2008 roku.

MARK LECKEY
FIORUCCI MADE IT HARDCORE

1999
Single-channel projection, 15'

Fiorucci Made Me Hardcore uses found and original footage of discos and raves across Britain during the 70s, 80s and 90s. Details of clothing, technology, music and other cultural references surface briefly like uncanny folklore as the film explores a culture of collective leisure and consumption.

Mark Leckey (1964) makes sound system installations and video works that reveal a fascination with such marginalized youth cultures as popular dance and football hooliganism and draw rich references from the history of art. He participated in shows such as “Century City” (2001), Tate Modern and “Crash!” (1999) and London’s ICA. He was awarded the prestigious Turner Prize in 2008.

Mark Leckey

Fiorucci Made it Hardcore

1999

Projekcja jednokanałowa, 15'

Dzięki uprzejmości artysty oraz Cabinet Gallery London

Mark Leckey

Fiorucci Made it Hardcore

1999

Single-channel projection, 15'

Courtesy of the artist and Cabinet Gallery London

ANNA MOLSKA
JESUS LOVES ME

2006
Video, 2'45"

Film nakręcony przez artystkę jeszcze w trakcie studiów w 2005 roku w pracowni Grzegorza Kowalskiego na warszawskiej ASP. Praca to po części autoportret, po części przewrotna zabawa konwencją teledysku, którego tłem dźwiękowym jest utwór *Jesus Loves Me* grupy Cocorosie z płyty „*La Maison de Mon Rêve*” (2004). Molska, kierując kamerę w swoją stronę (tradycyjna praktyka w pracowni Kowalskiego), wciela się w rolę osoby „opętanej” przez słodką pieśń, która zaczyna się niewinnym zdaniem „*Jesus loves her for the Bible tells her so*”. Stopniowo twarz artystki przechodzi demoniczną metamorfozę, a w trakcie przemian również tekst ulega przekształceniu w groteskową grę słów.

Anna Molska (ur. 1983) ukończyła Akademię Sztuk Pięknych w Warszawie w 2003 roku w pracowni Grzegorza Kowalskiego. Tworzy filmy wideo. Stypendystka programu Art in General w Nowym Jorku. Laureatka 4. edycji konkursu Samsung Art Master za pracę „*Tanagram*”. Jej prace prezentowane były w Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie (2006), Galerii Zachęta (2007), 5. edycji Biennale Sztuki Współczesnej w Berlinie (2008, filmy „*Praca*” i „*Moc*”) oraz na wystawie „*Nie ma sorry*” w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie (2008). Jej pierwsza indywidualna wystawa miała miejsce w Galerii Arsenał w Białymstoku (2008).

ANNA MOLSKA
JESUS LOVES ME

2006
Video, 2'45"

In her spin of a music video cliché for the song *Jesus Loves Me* by Cocorosie, Molska sings with the devotion of a pious child, but internalizing the good girl / bad girl polarity. Gradually her child's face distorts digitally into that of a creepily sinister alter ego.

Anna Molska (1983) is a Warsaw-based video artist. She graduated from the Academy of Fine Arts in Warsaw in 2011. Selected solo exhibitions include: Zachęta National Gallery of Art, Warsaw (forthcoming, Autumn 2012); *The Forgetting of Proper Names*, Calvert 22 Foundation, London (2012), Anna Molska, Malmö Konsthall, Sweden (2010). Selected group exhibitions include: *The Third Room*, Kunsthalle Düsseldorf (2011); *Rearview Mirror*, The Power Plant, Toronto (2011); *While Bodies Get Mirrored – an exhibition about Movement, Formalism and Space*, Migros Museum für Gegenwartskunst, Zurich (2010); *The Generational: Younger Than Jesus*, New Museum, New York (2009); *5th Berlin Biennial*, Berlin (2008).

Anna Molska
Jesus Loves Me
2006

Video, 2'45"

Dzięki uprzejmości Fundacji Galerii Foksal

Anna Molska
Jesus Loves Me
2006

Video, 2'45"

Courtesy of Foksal Gallery Foundation

**DEIMANTAS NARKEVIČIUS PREZENTUJE:
WITHOUT LETTERS
AUSGETRÄUMT**

2010
4k video, 5'35'

Teledysk Narkevičiausa osadzony jest we współczesnym Wilnie. Grupa nastolatków właśnie założyła indierockowy zespół o nazwie Without Letters; miejscem ich prób jest lokalny dom kultury, gdzie czas zatrzymał się około 1959 roku, jak sugeruje modernistyczna mozaika na podłodze. Z samego wystroju „studia” można wyczuć nastroje panujące w mieście i na Litwie. Trzęsące się szyby pod wpływem przejeżdżającego tuż pod oknami pociągu, paprotki wiszące w metalowych kwietnikach na ścianach. Chłopcy zaczynają grać i wraz z melancholijnym wprowadzeniem piosenki widz przenosi się na zewnątrz, spaceruje po monochromatycznym krajobrazie Wilna. Niemieckie słowo „ausgeträumt” oznacza stan między jawą a snem, na granicy przebudzenia. Artysta przyrównuje ten stan do pierwszych kreatywnych impulsów, którym często towarzyszy idealistyczne poczucie dziecięcej naiwności i prywatnej utopii. Jak twierdzi Narkevičius, żadnemu litewskiemu zespołowi muzyki pop nie udało się osiągnąć międzynarodowego sukcesu, a sam gatunek nigdy szczególnie nie rozwinął się na Litwie. Film miał swoją premierę w angielskich kinach i umożliwił członkom zespołu odbycie swoistego wirtualnego tour po Anglii oraz tymczasowe wyjście z izolacji poza lokalną scenę muzyczną.

Deimantas Narkevičius (ur. 1964) jest litewskim artystą mieszkającym w Wilnie. Absolwent wileńskiej Akademii Sztuk Pięknych, zajmuje się głównie filmem i sztuką wideo. Tematy jego prac to pamięć, osobiste rewizje historii oraz koncepcje przestrzeni publicznej. Wystawy indywidualne artysty odbyły się m.in. w Munchner Kunstverein („Deimantas Narkevičius Project”, 2002) oraz w Stedelijk Museum w Amsterdamie („Time and Again”, 2004); brał także udział w wielu pokazach grupowych, m.in. w Muzeum Sztuki Współczesnej w Krakowie („Historia w sztuce”, 2011), New Museum w Nowym Jorku („Ostalgią”, 2011), podczas 29. Biennale w Sao Paulo (2010), 11. biennale w Stambule (2009) oraz w Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie („3 × TAK”, 2009).

**DEIMANTAS NARKEVIČIUS FEATURING
WITHOUT LETTERS
AUSGETRÄUMT**

2010
4k video, 5'35'

‘Ausgeträumt’ has no direct English translation but means a state between dream and reality at the point of waking up. The very first creative attempts by any artist usually are very positive, unaffected by criticism, even naive activities. Narkevičius understands “naïveté” as an initial state to be creative for any beginner in any field of arts and is re-approaching the state of mind of “naïveté” as a phenomena that is already lost. He has offered to a teenage indie band from Lithuania, to produce a music video of their first single. In this video we witness a bunch of idealists against the backdrop of a bleak Lithuanian landscape making an attempt to achieve the artistic merit and escape the post-Communist reality.

Deimantas Narkevičius (1964) lives and works in Vilnius. He works in film and video taking a subjective and contemporary view of history. He has gained recognition at the highest level within the international art scene and represented his country at the 49th Venice Biennale in 2001. He has a solid record of exhibitions world-wide and held solo exhibitions in France, Belgium, Lithuania and at the Munchner Kunstverein.

Deimantas Narkevičius prezentuje: Without Letters
Ausgeträumt
2010
4k video, 5'35'
Dzięki uprzejmości artysty,
gb agency, Paris; Barbara Weiss, Berlin.

Deimantas Narkevičius featuring Without Letters
Ausgeträumt
2010
4k video, 5'35'
Courtesy of gb agency,
Paris; Barbara Weiss, Berlin and the artist.

ANRI SALA
MIXED BEHAVIOUR

2003
Video 8'19"

Praca wideo zrealizowana w noc sylwestrową w stolicy Albanii, Tiranie. Niebo rozświetlają fajerwerki, słychać kanonady petard. Na dachu wysokiego bloku didżej miksuje płyty. Muzyka i fajerwerki wydają się uczestniczyć w przypadkowym koncercie, w sprzężeniu zwrotnym eksplozji sztucznych ogni i bitów. Nie można oprzeć się wrażeniu, że to didżej kieruje widowiskiem rac na niebie, wprawia je w ruch, sampluje, zapętla, modyfikuje poszczególne fragmenty, zmienia ich rytm i brzmienie.

ANRI SALA
MIXED BEHAVIOUR

2003
Video, 8'19"

New Year's Eve in Tirana, Albania. Fireworks and the smell of corroded explosives are taking over the city. The green sky of the ending year turns red as the new one approaches. Amidst the pouring rain and the fireworks a DJ sets up an improvised DJ unit on top of a high rise tower block and plays loud against the sky. In this intimate video the viewer gets an impression of the fireworks being hijacked and manoeuvred by the beat.

Anri Sala (ur.1974) artysta wizualny urodzony w Albanii, wykształcony w Akademii Sztuk Pięknych w Tiranie w zakresie malarstwa, następnie w Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs w Paryżu i Le Fresnoy, Studio National des Arts Contemporains, Tourcoing (film i wideo). Łączy w swoich pracach trzy obszary sztuki – ruchomego obrazu, dźwięku i malarstwa. W 2004 miał wystawy indywidualne w The Art Institute of Chicago, Marian Goodman Gallery w Nowym Jorku, ARC Musée d'Art Moderne w Paryżu, Deichtorhallen w Hamburgu, Hauser & Wirth w Londynie. Wystawiał również w Kunsthalle w Wiedniu (2003), Dallas Museum of Art (2002), De Appel w Amsterdamie (2000), MAMCO w Genewie (2000). Laureat Young Art Prize na Biennale w Wenecji w 2001 roku.

Anri Sala (1974) is a contemporary artist whose primary medium is video. He has had solo exhibitions at the Centre Pompidou, Paris (2012), the Serpentine Gallery, London (2011), and the Contemporary Arts Center, Cincinnati (2008–09). Sala has participated in the Biennial de São Paulo (2010), the Göteborg International Biennial (2007), the Biennale of Sydney (2006), the Berlin Biennale (2006), and the Biennale di Venezia (2003, 2001, 1999).

Anri Sala

Mixed behaviour

2003

Video, 8'19"

Dzięki uprzejmości artysty;

Hauser & Wirth Zurich London;

Galerie Chantal Crousel, Paris;

Marian Goodman Gallery, New York;

Johnen/Schottle, Berlin, Cologne, Munich

Anri Sala

Mixed behaviour

2003

Video, 8'19"

Courtesy of the artist;

Hauser & Wirth Zurich London;

Galerie Chantal Crousel, Paris;

Marian Goodman Gallery, New York;

Johnen/Schottle, Berlin, Cologne, Munich

WILHELM SASNAL

LOVE SONGS

2005

transfer 16 mm na HD, 10'02"

Love Songs to prywatne teledyski Sasnala kręcone na kamerze 16 mm do znanych utworów, m.in. „Superstar” (cover Sonic Youth utworu The Carpenters), „Blue Moon” Elvisa Presleya czy „My Little Underground” zespołu Jesus and Mary Chain. Komponując autorskie wideoklipy do trzech piosenek miłosnych, artysta zapęta się na konkretnym, często absurdalnym, leitmotiwie, sugerując prywatną refleksję oraz prowokując dystans między widzem a tematyczną klipów. Teledysk nie oferuje jednoznacznej interpretacji utworu muzycznego, lecz wielość punktów odniesienia w wielowymiarowej przestrzeni intuicyjnej i wyobraźniowej.

Wilhelm Sasnal (ur. 1972) należy do najbardziej znanych na świecie malarzy średniego pokolenia, jest także eksperymentującym filmowcem. Artysta wielokrotnie podkreślał w wywiadach swoje inspiracje kulturą muzyczną i estetyką garażową. Jego prace można znaleźć w najważniejszych muzeach i galeriach, m.in. w Centrum Pompidou w Paryżu, Tate Modern w Londynie, nowojorskich Museum of Modern Art i Muzeum Guggenheima. Swoje filmy pokazywał w Anthology Film Archives w Nowym Jorku (2010), podczas IFF Rotterdam (2012), 20. Bath Film Festival 2010, Cinema Riffraff w Zurychu (2009), Glasgow Film Festival 2008, Glasgow International Festival of Contemporary Visual Art 2008.

WILHELM SASNAL

LOVE SONGS

2005

16 mm transfer to HD, 10'02"

Love Songs – three films in one – depicts what is characteristic to many Sasnal's artistic endeavours: a symbiosis between music, cinematography and painting. The work includes Sasnal's three private music videos shot on 16 mm camera to popular love songs: *Superstar* (Sonic Youth's cover of The Carpenters), *Blue Moon* by Elvis Presley and *My Little Underground* by Jesus and Mary Chain. These ambiguous film forms often touch on absurdity and stray away from offering an unequivocal visual interpretation of the lyrics.

Wilhelm Sasnal (1972) is a Polish painter and filmmaker. He often emphasises the influence of music (garage rock in particular) on his art. His paintings are held in the most important collections and institutions, such as Centre Pompidou, Tate Modern and the Museum of Modern Art in New York. Recently his films were presented at Anthology Film Archives in New York (2010), IFF Rotterdam (2012), 20. Bath Film Festival 2010, Cinema Riffraff in Zurich (2009), Glasgow Film Festival 2008, Glasgow International Festival of Contemporary Visual Art 2008.

Wilhelm Sasnal

Love Songs

2005

transfer 16 mm na HD, 10'02"

Dzięki uprzejmości artysty i Fundacji Galerii Foksal

Wilhelm Sasnal

Love Songs

2005

16 mm transfer to HD, 10'02"

Courtesy of the artist and Foksal Gallery Foundation

ANNA ZARADNY
OCTOPUS

2012
wideo HD, 10'50''

Wideo *Octopus* jest krótką formą filmową powstałą do utworu muzycznego i jednocześnie jedyną pracą na wystawie, która podejmuje dialog z muzyką eksperymentalną w oparciu o konwencję teledysku – medium charakterystycznego dla muzyki popularnej. Praca zakreśla wspólny obszar dla przestrzeni obrazu ruchomego i dźwięku. *Octopus* dotyka różnych kontekstów, od swobodnej relacji z tradycyjną formą „wideoklipu”, obecności artysty we własnej pracy, po poziom organizacji struktury wizualnej wynikający z abstrakcyjnej kompozycji muzycznej.

Narracja i dynamika struktury utworu stanowią punkt odniesienia dla scenariusza wideo. Zabawa konwencją popkulturowych kodów i funkcji klipu sprowadza materię *Octopusa* w niejednoznaczny wymiar estetyczny. Z jednej strony wizualna strona jest bardzo mocno inspirowana muzyką, bezpośrednio synchronizowana np. na poziomie repetycji, ale także w samej barwie dźwięku. Z drugiej strony artystka dokonuje szeregu wcieleń, swoją obecnością w materiale bezpośrednio kreuje główną i najważniejszą część obrazu. Bawiąc się kliszami teledysku, autorka zmienia również kontekst pierwotnego utworu, nadając mu zupełnie nowy wymiar estetyczny.

Elementy pracy tworzą wiele zestawień znaczeń i wspólnych przestrzeni, jak np. korelacja czerni, która dominuje czy umiejscawia stronę wizualną i niskich częstotliwości, na których w dużym stopniu opiera się muzyka.

Wideo zostało zrealizowane we współpracy z Michałem Kopaniszyńskim i Łukaszem Pyciorem. Utwór muzyczny pochodzi z najnowszej płyty artystki wydanej przez wydawnictwo Bocian Records.

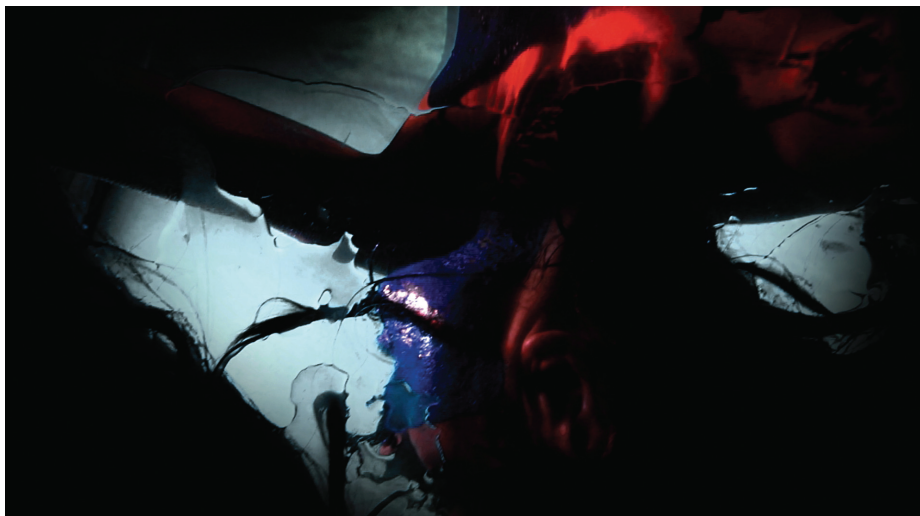
ANNA ZARADNY
OCTOPUS

2012
Video, HD, 10'50''

The video *Octopus* is a short film form created for a music piece, and at the same time the only work at the exhibition to engage in a dialogue with experimental music. While subverting the popular music context and appropriating the music video format, Zaradny frames here the common ground for moving image and sound. *Octopus* is set in a variety of contexts - from the informal relation maintained with the traditional "music video clip", to the presence of the artist in her own work, to the level of organisation of the visual structure resulting from the abstract musical composition.

Anna Zaradny

Octopus

2012

video HD, 10'50''

Dzięki uprzejmości artystki

Anna Zaradny

Octopus

2012

Video, HD, 10'50''

Courtesy of the artist

Anna Zaradny – artystka dźwiękowa i wizualna, kompozytorka, instrumentalistka, kuratorka. Porusza się w szerokim spektrum od akustycznej muzyki improwizowanej o minimalistycznym współczesnym idiomie, do złożonej strukturalnie i kompozycyjnie, całkowicie elektronicznej, eksperymentalnej formy. Prace o charakterze wizualnym Zaradny tworzy głównie w formie instalacji, obiektu, fotografii i wideo. Artystka posługuje się w nich abstrakcyjnymi środkami wyrazu – mikro obiektami dźwiękowymi i architektonicznymi, światłem i przestrzenią. Jest również autorką muzyki do spektakli teatralnych i projektów multimedialnych. Współtwórczyni i kuratorka wydawnictwa i projektu Musica Genera. Laureatka nagrody publiczności 5. edycji konkursu „Spojrzenia 2011 – Nagroda Fundacji Deutsche Bank”.

Anna Zaradny lives and works in Warsaw as a sound and visual artist, composer, instrumentalist and curator. As a composer and instrumentalist Anna Zaradny works in a wide spectrum of genres: from contemporary minimalist improvised acoustic music to the complex structures of experimental electronic music compositions. As a visual artist, she creates installations, objects, photography and video, using abstraction, micro sound and architectonic elements, lights and space. Her pieces are marked by ambiguity and her fascination for light and its relationship with the structure of sound. Zaradny's works have been presented in festivals and exhibitions worldwide. She is also co-founder and curator of the Musica Genera Festival and label.

STREFA TELEDYSKÓW:

Charles Atlas – Anthony and the Johnsons
„You're my sister”

Jake i Dinos Chapman – PJ Harvey
„Black Hearted Love”

Jeremy Deller – Manic Street Preachers
„Found that soul”

Kim Gordon – Ciccone Youth
„Addicted to Love”

Spike Jonze – Sonic Youth
„100%”

Richard Kern – Sonic Youth
„Death Valley 69”

Harmony Korine – Sonic Youth
„Sunday”

Dave Markey – Ciccone Youth
„Macbeth”

MUSIC VIDEO ZONE

Charles Atlas – Anthony and the Johnsons
“You're my sister”

Jake i Dinos Chapman – PJ Harvey
“Black Hearted Love”

Jeremy Deller – Manic Street Preachers
“Found that soul”

Kim Gordon – Ciccone Youth
“Addicted to Love”

Spike Jonze – Sonic Youth
“100%”

Richard Kern – Sonic Youth
“Death Valley 69”

Harmony Korine – Sonic Youth
“Sunday”

Dave Markey – Ciccone Youth
“Macbeth”

VIDEO KILLED THE RADIO STAR
Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
na Festiwalu Heineken Open'er.

04-07.07 2012

Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie
ul. Pańska 3
www.artmuseum.pl

KURATOR:
NATALIA SIELEWICZ

ARCHITEKTURA WYSTAWY:
JAKUB SZCZĘSNY/BIURO PROJEKTOWE CENTRALA

PROJEKT GRAFICZNY:
STUDIO TEMPERÓWKA

Druk:
ARGRAF SP. Z O.O.
03-301 WARSZAWA
UL. JAGIELLOŃSKA 80

ZDJĘCIE NA TYLNEJ OKŁADCE:
Neon nad wejścia do tymczasowej siedziby Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie autorstwa Pauliny Ołowskiej (współpraca: Mateusz Romaszkan), prezentowany na organizowanej przez Muzeum wystawie „Early Years” (2010) w Instytucie Sztuki Współczesnej Kunst-Werke w Berlinie
Fot. Bartosz Stawiarski.

PHOTO ON THE BACK COVER:
Neon from the entrance to the Museum's temporary HQ in Warsaw, designed by Paulina Ołowska (collaboration: Mateusz Romaszkan), as presented at the „Early Years” exhibition organized by the Museum of Modern Art in Warsaw at the Kunst-Werke Institute for Contemporary Art in Berlin (2010).
Photo: Bartosz Stawiarski.

M
U
Z
E
U
M

